

§ 27.

ЗА ПРИДАТОЧНО-ТО ДОПЪЛНИТЕЛНО ПРЕДЛОЖЕНІЕ.

1. *Ныя знаемъ, че сълнце-то свѣти и сзгрѣва земь-тж.* — Подлежаще: *Ныя*; сказуемо: *знаемъ, че сълнце-то свѣти и сзгрѣва земь-тж.* — *Че сълнце-то свѣти и сзгрѣва земь-тж* сяъ относи на сказуемо-то: *знаемъ*, на вопросъ: *что знаемъ?* и служи му за допълненіе. Но това допълненіе самó составлява цѣло предложеніе. Въ него подлежаще е: *сълнце-то*; секазуемо: *свѣти и сзгрѣва земь-тж.*

Предложеніе, което сяъ относи на нѣкожъ думж и служи ѹ заа допълненіе, наричаса *придаточно допълнително предложеніе*. — *Че сълнце-то свѣти и сзгрѣва земь-тж* — *придаточно допълнително предложеніе*.

2. Ученикъ е дълженъ да ради, чтото всякога да знае добръ урока-тъ си. — Прѣди Колумба въ Европж не сж знаали, че има Америка. — Думать, че на мѣсячинж-тж нѣма жители.

3. Обадили Симеону, че Унгары-тъ минжли Дунавъ.

Едно предложеніе—безлично—изяв. накл. неопр. пр. вр. 3 л.— *Че Унгары-тъ минжли Дунавъ* сяъ относи на сказ.: *обадили*, на в.: *что обадили Симеону?* и е прид. допълн. предложеніе. Въ него подл. е: *Унгары-тъ* — 3 л.; сказ.: *минжли Дунавъ* — изяв. накл. неопр. пр. вр. 3 л.

4. 1) Во всяко изъ слѣдующи-тъ предложенія да изразжтъ допълненіе-то съ цѣло предложеніе:

Прилжжный ученикъ сяъ надѣе за наградж. — Лѣнивый ученикъ не може да чака похваля за себе. — Баща е печаленъ за лоши-тъ успѣхы на сына му. — Богъ хоче исправленіе-то на грѣшника. — Ныя не си знаемъ смъртния-тъ часъ. — Добро-то дѣте желеае дългъ животъ на свой-тъ родители.

2) Да притуржтъ прид. доп. предложеніе во всяко изъ слѣдующи-тъ предложенія:

Земледѣлеца-тъ сяъ стареае. — Занятія-та на търговеца состожтъ — Добрый сыняъ ради — Родители-тъ скърбжтъ — Родители-тъ си радвать. —